

- Joka tapauksessa alentaa valittajalle päätöksellä määrättyä sakkoa sen vuoksi, että asian käsittely unionin yleisessä tuomioistuimessa kesti kohtuuttoman kauan;
- Velvoittaa komission korvaamaan molemmissa oikeusasteissa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja esittää kuusi valitusperustetta, jolla se pyrkii osoittamaan, että

- yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei päätöstä tehtäessä ollut loukattu kollegiaalisuutta koskevaa periaatetta;
- yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 773/2004⁽¹⁾ 10 artiklaa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa katsoessaan, että päätös voitiin tehdä lähettämättä valittajalle väitetiedoksiantoa ja jättämällä varmistamatta, että tämä voisi käyttää puolustautumisoikeuksiaan;
- yleinen tuomioistuin on rikkonut ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklaa katsoessaan, että asiassa T-77/03 25.10.2007 annetun tuomion antamisen ja päätöksen tekemisen välillä ei ollut kulunut kohtuuttoman pitkää aikaa;
- yleinen tuomioistuin on erheellisesti soveltanut EHTY 65 artiklaa ja siinä määrättyjä yhdenmukaistettujen sopimusten ja menettelytapojen käsitteitä sekä asian kannalta merkityksellistä todistustaakan periaatetta katsoessaan, että Italian pyöreän teräsbetonin markkinoilla oli vuosina 1989–1992 ja 1993–1995 ollut olemassa yksi jatkettu kartelli ja että valittaja oli siihen osallistunut. Yleinen tuomioistuin ei tältä osin ole ottanut huomioon EHTY-sopimuksen mukaista, pyöreän teräsbetonin alalla sovellettavaa erityistä oikeudellista kehystä. Se on myös selvästi vääristellyt olennaisten todisteiden merkitystä ja ulottuvuutta. Perustelut ovat tältä osin puutteellisia ja epä johdonmukaisia;
- yleinen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta, koska se ei ole käyttänyt täyttä tuomiovaltaansa korjatakseen virheen, jonka komissio oli tehnyt, kun se oli sakon perusmäärää määrittäessään arvioinut itse valittajan ja kaikkien muiden kartelliin osallistuneiden yritysten osallisuutta;
- yleinen tuomioistuin on rikkonut perusoikeuskirjan 47 artiklan määräyksiä, koska se ei tutkinut valittajan asiaa kohtuullisessa ajassa.

⁽¹⁾ EY:n perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta 7.4.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 773/2004 (EUVL L 123, s. 18).

Valitus, jonka Ferriera Valsabbia SpA ja Valsabbia Investimenti SpA ovat tehneet 20.2.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) asiassa T-92/10, Ferriera Valsabbia SpA ja Valsabbia Investimenti SpA v. komissio, 9.12.2014 antamasta tuomiosta

(Asia C-86/15 P)

(2015/C 146/28)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittajat: Ferriera Valsabbia SpA ja Valsabbia Investimenti SpA (edustajat: avocat D. M. Fosselard, solicitor D. Slater ja avocate A. Duron)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion jäljempänä esitettävillä perusteilla;
- unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan nojalla ratkaisee asian lopullisesti ja kumoaa päätöksen valittajia koskevilta osiltaan;
- toissijaisesti – jos unionin tuomioistuin katsoisi, ettei päätöksen kumoamiseen ole mitään syytä – alentaa valittajille määrättyä sakkoa jäljempänä esitettävillä perusteilla;
- vaihtoehtoisesti – jos unionin tuomioistuin ei ratkaise asiaa lopullisesti – määrää, että oikeudenkäyntikuluista määrätään myöhemmin ja palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi unionin tuomioistuimen tuomion mukaisesti;
- velvoittaa työjärjestyksen 69 mukaisesti komission korvaamaan molemmissa oikeusasteissa syntyneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat esittävät valituksensa tueksi seuraavat perusteet:

Ensimmäisessä perusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 773/2004⁽¹⁾ 10 artiklaa. Unionin yleinen tuomioistuin on erityisesti katsonut, että komissiolla oli menettelyn ensimmäisessä vaiheessa ollut perusteltu syy tehdä riidanalainen päätös (jäljempänä päätös) lähettämättä edeltä käsin uutta väitetiedoksiantoa.

Toisessa perusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 773/2004 14 artiklaa. Rikkominen oli tapahtunut siten, että unionin yleinen tuomioistuin vahvisti, että komissio saattoi tehdä päätöksen asetuksen N:o 1/2003⁽²⁾ säännösten nojalla ja ilman, että jäsenvaltioiden edustajilla olisi mahdollisuutta välittömästi kuulla kyseisiä yrityksiä.

Kolmannessa perusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut kollegiaalisuuden periaatetta. Unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, että komissiolla oli perusteltu syy tehdä päätös sellaisessa menettelyssä, jonka nojalla komission jäsenten kollegio – sen sijaan että se olisi hyväksynyt yhdellä kertaa päätöksen koko tekstin – oli hyväksynyt sen kahdessa osassa kahtena eri ajankohtana olettaen, että nämä kaksi osaa voisivat yhdessä muodostaa yhden kokonaisen päätöksen.

Neljännessä perusteessaan valittajat valittavat, että perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun sitä tulkitaan yhdessä Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan kanssa, on rikottu. Tämä rikkominen on tapahtunut siten, että unionin yleinen tuomioistuin on loukannut valittajien oikeutta siihen, että niitä vastaan annetaan tuomio kohtuullisen ajan kuluessa. Kirjallisen menettelyn ja suullisen menettelyn aloittamisen välillä kului nimittäin noin kolme vuotta. Tällaisella viivästyksellä loukataan perusoikeuskirjan 47 artiklassa määrättyä oikeutta tehokkaiisiin oikeussuojakeinoihin ja oikeutta tulla kuulluksi istunnossa kohtuullisen ajan kuluessa. Tässä tapauksessa kyseisen 47 artiklan rikkominen on sitäkin vakavampaa, kun otetaan huomioon, että valittajien piti odottaa yli 14 vuotta ennen kuin jokin tuomioistuin (unionin yleinen tuomioistuin) ratkaisisi pääasian, sillä komission ensimmäinen päätös oli kumottu menettelyyn liittyvistä syistä 7 vuoden pituisen oikeudenkäynnin jälkeen.

Viidennessä perusteessaan valittajat valittavat, että EHTY-sopimuksen 65 artiklaa on rikottu. Valittajat väittävät erityisesti, ettei unionin yleinen tuomioistuin ollut ottanut huomioon EHTY-sopimuksen erityisyyttä eikä siinä määrättyjä julkisuus- ja syrjäntäkiellon periaatteita, ja tästä oli aiheutunut, että kartelleja koskevaa unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä oli sovellettu väärin. Valittajat väittävät, että niiden hintaluetteloiden julkaiseminen, jotka eivät olleet kartellissa ehdotettujen hintaluetteloiden mukaisia ja jotka aikanaan julkaistiin toistamiseen, oli johtanut kartellin, jonka tarkoituksena unionin yleisen tuomioistuimen mukaan oli ollut vähimmäishintojen vahvistaminen, keskeytymiseen. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi sitä vastoin, että myöhempi julkinen etäisyyden ottaminen olisi ollut tarpeen.

Kuudennessa perusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun sitä tulkitaan yhdessä Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan kanssa, katsoessaan, että hallinnollinen menettely (Euroopan komissiossa) ei ollut kestänyt kohtuuttoman pitkään edellä mainituissa määräyksissä tarkoitettuihin tavoin. Tässä tapauksessa hallinnollinen menettely kesti kaiken kaikkiaan lähes 54 kuukautta, kun alun perin toimitettu menettely ja uuden päätöksen tekemistä seurannut menettely lasketaan yhteen. Lisäksi se, että komissiolta meni yli kaksi vuotta päätöksen tekemiseksi uudelleen, on kohtuutonta. Unionin yleisen tuomioistuimen perustelut, joissa se katsoi päätöksen uudelleentekomenettelyn keston olleen perusteltavissa, vaikuttavat puutteellisilta ja ristiriitaisilta, ja lisäksi niillä rikotaan selvästi unionin yleisen tuomioistuimen aikaisempaa oikeuskäytäntöä.

Seitsemännessä perustelussa valittajat väittävät, että asetuksen N:o 1/2003 23 artiklaa on rikottu ja että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu. Komissio oli tässä tapauksessa jakanut yritykset alaryhmiin kuhunkin yritykseen sovellettavan peruseuraamuksen vahvistamiseksi, ja se oli päätöksessä todettu tavoin yrittänyt pysyttää oikean suhteen kunkin ryhmän keskimääräisen markkinaosuuden ja kuhunkin ryhmään kuuluvalle yksittäiselle yritykselle määrätyn sakon perusmäärän välillä. Vaikka unionin yleinen tuomioistuin onkin tämän jälkeen myöntänyt, että komissio oli aliarvioinut erään ryhmän keskimääräisen markkinaosuuden seurauksin, että suhteellista osuutta, jonka komissio aikoi pysyttää, ei saavutettu, se ei pitänyt tämän suhteen palauttamista aiheellisena.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta 7.4.2004 annettu komission asetus (EY) N:o 773/2004 (EUVL L 123, s. 18).

⁽²⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003 (EYVL L 1, s. 1).

Valitus, jonka Alfa Acciai SpA on tehnyt 20.2.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (kahdeksas jaosto) asiassa T-85/10, Alfa Acciai SpA v. komissio, 9.12.2014 antamasta tuomiosta

(Asia C-87/15 P)

(2015/C 146/29)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Alfa Acciai SpA (edustajat: avocat D. M. Fosselard, solicitor D. Slater ja avocate A. Duron)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion jäljempänä esitettävillä perusteilla;
- unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan nojalla ratkaisee asian lopullisesti ja kumoaa päätöksen valittajia koskevilta osiltaan;
- toissijaisesti – jos unionin tuomioistuin katsoisi, ettei päätöksen kumoamiseen ole mitään syytä – alentaa valittajille määrättyä sakkoa jäljempänä esitettävillä perusteilla;
- vaihtoehtoisesti – jos unionin tuomioistuin ei ratkaise asiaa lopullisesti – määrää, että oikeudenkäyntikuluista määrätään myöhemmin ja palauttaa asian unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi unionin tuomioistuimen tuomion mukaisesti;